

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΜΑΣ

Η ΜΙΣ ΕΥΡΩΠΗ ΔΙΗΓΕΙΤΑΙ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ

Ο θριαμβός της διδος 'Αλίκης Διπλαράκου και ο θριαμβός του «Μπουκέτου». Η βιογραφία της Μίς Ευρώπης. Πώς διηγείται τη ζωή της. Η καταγωγή της. Τα παιδικά της χρόνια. Στην 'Αθήνα. Στο Παρίσι. 'Εσωτερική σ' ένα σχολείο της Γαλλικής πρωτεύουσας. Η άταξια και η τρέλλια της. 'Αληθινά μίγαντα. Σωματικές και πολυγαλακτικές. Και τελεία... μίμρες!... Η άγαστη της για τους χερσούς. Στην Τρουβίλ. Ο πρώτος της καλλιτεχνικός θριαμβός. Τα μαθήματα του πιάνου. Η Μίς Ευρώπη... άσχημη!... Και πολύ-πολύ... αγροκορίτσο! Η αγάπη της στα σπερ. «'Αχ, αυτό το μπικέλι!... Μία προφητεία του βγήκε αληθινή, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΜΙΣΣ ΕΥΡΩΠΗ!... Νά ένας τίτλος όνειρετός για όλα τα κορίτσια. 'Επιθυμητός από τα όμορφα κορίτσια και από τα άσχημα. 'Από τα άσχημα μάλιστα άσχημα περισσότερο. Ένας τίτλος που προτιμάται ίσως και πλούτη, ίσως και ένα λαμπρό και εύτιχιμένο μέλλον για ζηνή τον έχει. Ένας τίτλος τίτλος που δίνει άσκητή από την άγαστη και την λάμψη του και στην χώρα που αντιπροσωπεύει ή νέα που έχει τηριθεί μ' αυτόν, και όχι μόνον στην χώρα, αλλά και στις γυναίκες της χώρας αυτής. Γιατί ο τίτλος που έχει γεννήσει την όμορφατερη ζώη της Ευρώπης, δεν μπορεί παρά να έχει γεννάει όμορφα γυναίκες.

Τόν τίτλο αυτό τον τόσο ποθητό, τον τόσο όνειρεμένο, τον τόσο τιμητικό και ένδοξο, τον άπόκτησε ή δις 'Αλίκη Διπλαράκου, με την άνετη ζωή της, τα δημοσιονά ναύατα της, την λυγρή ζωομορφία της, την άρραχη κατατομή της.

Η δις 'Αλίκη Διπλαράκου... Την ξέρετε όλοι από τις άπειρες φωτογραφίες της, που δημοσιεύθηκαν στις εφημερίδες και στα περιοδικά. Την ξέρετε και από τους δρόμους, την ξέρετε άναυσι-όσοι έπήγατε στις γιορτές των Αετών.

Κανέναν όμως δεν ξέρετε την ζώη της, την ιστορία των δεκαεπτά Μαίων της. Πώς ξησε, πώς μεγάλωσε, πώς πέθανε τα παιδικά της χρόνια, πώς και πού σπούδασε, τι άγαπά περισσότερο, τι προτιμά, σε τι άσχημαίται, τι όνειρεται και τι ποθεί, πώς έλαβε μέρος στα Καλλιτεία, πώς έδημιούργησε έδω και στην Ευρώπη, κ.τ.λ.

Την βιογραφία λοιπόν της διδος Διπλαράκου άρχίζει να δημοσιεύει από σήμερα το «Μπουκέτο», άποσ την άρηγή, άποσ την ύπαύορμη ή ίδια στην έλεκτη και ανεργατίδα διδα Γεωργίαν Ταρσούλη. Καμία εφημερίς ούτε 'Ελληνική, ούτε ξένη και κανένα περιοδικό δεν μπόρεσαν να ξηασματίσουν την έπιτοια αυτή. Εύτιχιμένο και ύπερημένο το «Μπουκέτο» για το θρίαμβό του διδοι τώρα τον λόγο στην διδα Ταρσούλη:

«Μία συνάντησή με την «Μίς Ευρώπη» δεν είναι εύλογοκατακόμωτο πρόβλημα. Για να την έπιτοια ζηνή, πρέπει να έχει έπιτοια και έπιτοια ακατάβλητη. Ο τίτλος της Μίς Ευρώπης δημοσίευσε πολλές έπιτοιας στην όμορφα μετ 'Ελληνοπαύα. Είναι πάντα άπρητοζοιμένη, μολαταύτα όμως πώς δέχεται η ξηασματική έπιτοια-όμορφα.

— Ποιά ξηασματίσει να σας πω ό,τι θέλτε, μας λέει πρόβλημα και γελιά, και ή ξηασματίσει μου θα είναι άσχημα μεγαλιτερη με και ή βιογραφία μου προτιμάται για το «Μπουκέτο» που το διαβάζω και το παρακοινοώ τοκτικά. 'Αλλά με βοήθατε στην πιο ακατάβλητη έπιτοια. 'Ετοιμάζομαι να ήρω σε λίγες μέρες για το Παρίσι. Φαντάζεστε λοιπόν πόσο είναι άπρητοζοιμένη με τις έτοιμασίες για την άναζομή μου. Ο γάμος και Δημητριάδης με παρααίλασε να τον ποζάρω για το όμορφα της 'Επιτοιας που θα στήθη στο 'Ηρώον της 'Αγίας Λαύρας, και όλα που τα προτιμα βέροζομαι στο άπειλό του. Τ' άπονοματά μου πάλιν είναι όλα τόσο «επιτοια» από έπιτοια και άνετησες προτιμήσεις, όποτε τις προτιμαίτε μου δουλειές άναζοζομαι να τις άναθώ σ' άλλους. Γ' αυτό τον λόγο, δεν έχω τόσον καιρό στη διάθεσι μου όσον θα έπιτοια και... όσον θα έπιτοια και σας διχως άλλο. Μά θα προτιμαίσει να σας ξηασματίσει.

— Είσατε πολύ-πολύ καλή!...

— Ξηασματίω... Μά ως άρροζοιμη. Γεννήθηκα λοιπόν πού δεκαοκτώμανη άνοβόβη έτών στην 'Αθήνα. Η ξένη εφημερίδες, και από αυτές το πήραν και ή δικές μας, έξησαν πώς γεννήθηκα στην Σάφρη. Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Ο πατέρας μου κατέφυγε από την Σάφρη και ή μητέρα μου είχε και έκενη από αυτά τα μέρη, γιατί είναι Τσακωνάσσα. Έγώ όμως γεννήθηκα, άναστρήθηκα και ξησα το περισσότερο χρόνια της ζωής μου στην 'Αθήνα. Είμαι ή δευτέρα από τις άδελφές μου. Έχω μια μεγαλιτερη και δύο μικρότερες... παρούσες, όπως βλέπετε. Πού είμαστε; 'Α, να, στα παιδικά μου χρόνια. Λοιπόν, ως έννενα έτών έπιτοια έδω στην 'Αθήνα. 'Υστερα ήγαμα

'Η Δις 'Αλίκη Διπλαράκου—Μίς Ευρώπη (Φωτογραφία χαρισμένη από την ίδια στο «Μπουκέτο», με την άριερασι: «ΕΙΣ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ», ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΔΕΥΑΡ ΠΟΛΩ».

μιά δραματοποιήθηκε μαζί με τόν μπαμπά και τήν μαμά και τίς αδελφές μου στό Παρίσι. Εκεί ήμαρ τό πρώτου μακρότερα ζώριμα τήναι έγραψα και μια άλλη αδελφούλα, τήν μικρότερη από όλες μας τήν Ζωσέφιν που άλλων έτών). Μάς έβαλαν έρωτικές σ' ένα σχολείο.

Έφρεν τί άτακτη που ήταν ή Άλίκη; φωνάζει Ξαρκικά ή περιτριανή αδελφή της Μις Ερώφτη. Σωστό Άλίαντο!... Τις μεγαλύτερες άταξίες σ' άλλωληρο τό σχολείο τίς έκανε πάντοτε ή Άλίκη.

Κά ποιαταύτα ή διασάλες της τήν έλάτρευαν τήν Άλίκη, συμπληρώνει ή άλλη αδελφή της Μις Ερώφτη. Όσο δέ για τίς συμπληθήρες της έκείνες μπορούσαν νά πέσουν και στη φωτιά για χάρι της!

Απόό είναι άληθεια, λέει ή Μις Ερώφτη. Όχιές ή σημαθιήρες μου ή αγαπούσαν και τίς αγαπούσα. Με πολλές από αυτές διατρούσα έπί χρονια άλληγοργαία, και δύο που ήταν πολύ φίλες μου, ήρα και τίς έπισκέφθηκα στό Παρίσι τώρα που έγρανα Μις Ερώφτη.

Έφρεν γιατί τήν αγαπούσαν; διακώπει κάη ή αδελφή της Μις Ερώφτη. Γιατί ήταν πολύ διασκεδαστική. Όποτε πηγαίνω με τό σχολείο ή και με τούς γονείς μας σέ καμμία θεατρική παράσταση ή σέ έπιπορώμια ή σέ κινηματογράφο, τό βράδυ που γυρίζω, μάς μάζουν όλες τίς μαθηήρες και έμειντο θαυμάσια όλα όσα είχαμε ιδεί. Τους χορούς, τίς κινήσεις και τά λόγια τών ήρωότων τους παλαίσους και τά άστία τους, όλα, όλα. Έκειές Ξελιγνώσθησαν από γέλια κα' ή διασάλες έρχόνταν και μάς μάλει αν. Περμειναιε τότε όσα νά γήρον και Ξαναθάλαρα τήν Άλίκη να... καίηε τους... φούδους της. Έχόρουν έμους τέλεια. Όλοι στό σχολείο της έλεγαν πως έφρεν να άνιθί από θεατρο και πως θα γινόταν μεγάλη καλλιήτης.

Νά που δέν έγρανα, προσθέτει ή Μις Ερώφτη γελάοντας, και συνεχίζει: Τό καινούριο, φεγγάμε από τό σχολείο και πηγαίνω τίς διακώπει μας με τούς γονείς μας. Είπασιτε όμωσ τόσο άτακτες, όστε αναγκάζονταν να μάς παίρνουν δύο γρονθοβανήτες για να μάς κρατούν σέ κάποινα τάξι. Αν φαντασθήτε τί τραλλιαόταδα που ήσαντο. Που νά τά βγάλη λέρα μια μοναχή γρονθοβανήτα. Για έξοχη πηγαίναμε στην Τρουβίλ. Έγω μάλιντα και μερικά φοιτογυμνασιέ άπ' εκεί και θα σας δώσω μια για να τήν δημοσιώσετε στο «Μπουκέτο» (*). Στην Τρουβίλ πηγαίναμε θαυμάσια. Έχει μια άίφανα ήμιοναία και εκεί παίζαμε όλη μέρα μαζί με ένα πλήθος άλλα παιδάκια. Μ' όλο όμωσ που ήμουν τόσο μικρή και έλειπα τόσον καιρό από τήν Άθήνα, τήν Ελλάδα δέν μπορούσα να τήν ξεχάσω. Μιά φορά προηόρξαν στην Τρουβίλ ένα καλλιτεχνικό διαγωνισμό για τό καλύτερο «γλυπτικό», άς ποίησε. Έγω που θα έκανον τά παιδια με άμμο. Μάς χόρσαν σέ διάφορες κατηγορίες ανάλογες με τήν ηλικία μας και μάς άρνησαν να έρχασθώμε μοναχά μας, χωρίς να μάς βοηθήη κανένας μεγαλήτερος. Έγώ λοιπόν κάθησα και έκανα με άμμο, τί πουήτε; Τήν Άζροτολή και τόν Παρθενώνα. Η άλλη θεια εινε πως δέν πιστεώ το έργο μου να εινε μεγάλη όμοιότητα με τά μνημια μας αυτά. Οφτε και οι κοριτά πιστεώ να άντελήθησαν έκ πρώτης όψεως τί ήθελα να παραστήσω, γιατί όταν ήρθαν κοντά μου με ρώτησαν τί εινε από που εινε κάποι. Όταν τούς Ξέρησα λοιπόν ότι τό άριστογυμνά μου παρισταν τήν Άζροτολή και έμαθαι τους ήμια Έλληνιστούλα, τότε με συνεζήσαν και με έβράθεσαν, όχι τόσο για τήν έκτέλεση, όσο για τήν ιδέα.

Νά λοιπόν που βγήκατε κι Άλλη φορά νικήτρια, και πάει σέ διαγωνισμό μεταξεί άλλωνών, της λέω.

Η Μις Ερώφτη γεμογιάει. Όταν μεγαλώσαμε λιγάκι, έξεκοιλοθήει, μας έβαλαν στο Λύκειον Victor Dumas, ένα από τά καλύτερα Παρισινά Λύκεια. Εκεί δέν μπορούσαμε πια να κάνουμε πολλές τούλλες. Εκεί ειναιε σοβαρά τά διακόλια μαθήματα, αστήριους καθηγητήρες και βασιείες τιμοήρες. Σε λίγο όμωσ γυώσαμε στην Άθήνα, και τότε μπήρα στο Άρσάκειο και έξεκοιλοθήρα εκεί τά μαθήματα μου ός πρότερον.

Έφρεν τί καλή μαθηήρα ήταν! λέει ή μικρότερη αδελφή της Μις Ερώφτης, γνοστή κι' αυτή για τήν έξαιρετική έμπειρία και φιλομαθία της. Στίς έκδόσεις έπαυον πάντοτε τους καλύτερους βαθμούς. Μά και στόν χορό έξεκοιλοθούσε νάη μεγάλη κλίση.

Μ' άρεσαν και μ' άρέσουν πάντα έξαιρετικά οι Έλληνικοί χοροί, ββαίνω ή Μις Ερώφτη. Βούσκα ότι εινε πολύ πιο όφθαίο και πιο θεαματικό από τους ερωτικόους. Όταν μάλιντα χροειντα με Έλληνικές ένδυμασιές, τότε εινε υπέροχοι! Έγώ ξετρολλιανώνον πάντα για τους ένδυμας μας χορούς και στις διάφορες επιδείξεις που κάνουμε στο Άρσάκειο έμιναν πάντα πρώτη και τόν έστρανα έγω τόν χορό. Γενικά όμωσ μ' άρεσε ή μουσική. Τό πύνο εινε ή μεγάλη μου αγάπη. Ως τήν ημέρα τίς εκλόγης μου ός Μις Έλλάς έπαυον μαθήματα, με τόν κύριο Φρήμαν. Τό όνειρό μου ήταν να πάω τό διακόλιό μου στο μάιο, αλλά δέν ξερό αν θα έκληρηκόη ποτέ τό όνειρο αυτό.

Από τήν ημέρα που έγγήσια από τό Παρίσι δέν ειναιήρησα ούτε μια ημέρα ν' ά

νοήσω τό πύνο μου και έφρεν πόσο μου κούτσει αυτό τό πράγμα... Αν ήχατε όνειρητεί ποτέ να πετύχετε σ' ένα διαγωνισμό καλλωνής;

Νά γίνο Μις Ερώφτη; Νά διακοθώ σέ διαγωνισμό καλλωνής; Μά πρώτα άπ' όλα από τριών—τεσσάρων έτών ήμουν σχεδόν... άσχημη! Ένα σωστό άγοροκόριτο με κάη άγρια μάτια, με άκατάστατα πάντοτε μαλλιά κα' ούτε κίν μου πεγνούσε στο μυαλό μου να κούτάξω να φανώ όμορρη ή να περαιοθώ τόν ένατό μου και τό ντύσιμό μου. Μού άρεσαν και μού άρέσουν έξαιρετικά τά σπό. Τό κούληκι, οι μακρονοί περιότατοι, τό βόλεμ—μυαλλί. Στίς Στέτες που πηγαίναμε τό καινούριο, πεγνούσα σχεδόν όλη τήν ήμέρα μου στην θάλασσα. Κουμπιούσα κα' έκανα ήλιοθεραπεία όρες άλλωληρες. Έπίσης στην έξοχη ένανα μακρογούε περιότατος με τίς φίλες μου και με τίς αδελφές μου. Μ' άρεσει και τό τένας και τό βόλεμ. Είμα μέλος του Άθλητικού Όμιλον Νεανίδων και έγω λαβει πολλές φορές μέρος στα διάφορα μπάς. Άλλά σάς όμιολογώ ότι ός πρότερος—άντιπρότερος ήμουν σωστό άγοροκόριτο. Ήμουν τόσο λίγο φιλάρεση!... Κι' όταν πηγαίναμε μέσα σέ κομικό περιβάλλον ήμουν έντελής έξω από τά νερά μου, τόσο μάλιντα, όστε οι δικόι μου ήταν έλπίονταν με μένα. —«Ω, Θεέ μου! Έλεγε ή δικόι μου. Τι θα τό κάνουμε αυτό τό κοριτά που εινε σωστό μαπαυλό!» —Όποτε σίτε ιδέα λοιπόν για να διακοθώ σέ διαγωνισμό καλλωνής και χάριτος;

Κάθε άλλο! Μόνον πρότερος, όταν βρισκόμασε μια μέρα στην Κρησία, στο Ξενοδοχείον Μελά, μαζί με τήν μεγαλήτερη αδελφή μου, ήταν στην παρκα μας και μια κοριά που ήξερε να διαβάη τήν τήχη από τίς γραμμές του χροού. Απτή κούτάξω τό χροί όλων τών άλλων και τό δικό μου, φουκά. Μόλις τό είδε όμωσ, γύρισε στις άλλες και εινε:

Αυπόκ, γύρισε μου, ή μικρούλα αυτή θα έχη τήν καλύτερη τήχη από όλες σας!... Έχει μια γραμμή στο χροί της που δείχνει θετικά ότι θα γίνη μια μέρα βασιλίσα!...

Έννοείται ότι όλες ή κοπέλες και ή κοριές άρχισαν να γελόν και να με κοροιδίον, να λένε ότι τά βασιλίνα τώρα Ξέπταν, ότι οι βασιλείς εινε τόσο λίγοι πια, όστε δέν μου μένει μεγάλη έλευθερία έκλόγης, και άλλα τέτοια. Μά όποτε και έγω τό πύνο και τό εινε ξεχάσει έντελής. Όταν όμωσ έξελέγη η Μις Ερώφτη, έλαβα από τήν κοριά αυτήν ένα θραυστό γράμμα, στο όποιο μου θύναε τήν προηρητή της!...

Γ. ΤΑΡΣΟΥΑΝ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΙΚ - ΝΙΚ
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η νήσος Σέρος κατά τήν έποχη της Έλληνικής Έπαναστάσεως διατέλοσε από Γαλλική προστασία.

Τό πλοίο επί του όποιον έπέβαινε ο Άγγλος ναύαρχος Κοδρινγκτόν κατά τή ναυμαχία του Ναυαρίνου όνομαζόταν «Λίσις».

Ο πρώτος που κατοχήθηκε από τή Φιλική Έταρσία ήταν ο Γεώργιος Σέζαρης και ο δεύτερος ο Θεόδωρος Νέγγος.

Ο περίφημος ιστορικός μας Κονσταντίνος Παπαρηγόπουλος γεννήθηκε στην Κονσταντινούπολι στα 1815.

Ο Ερωπακός στόλος που έλαβε μέρος στη ναυμαχία του Ναυαρίνου άποτελείτο από 27 πλοία, με 1290 τηλέβλα και 10.000 ναύτες.

Ο Τουρκομαχετακός δέ στόλος συνεκίτο από 71 πλοία, με 2.000 τηλέβλα και 18.000 ναύτες.

Ο έξαιρετος νομιαθής μας Παύλος Καλλιγής γεννήθηκε στη Σμόνη στα 1814 και πέθανε στις Άθήνας σέ ηλικία 70 έτών.

Ο Έπαμεινώνδας Δελιγνώφης άπέβισε και έκρησθή δημοσία δαπάνη στις 15 Μαίον 1879.

Τά ταχιδρομικά δελτία άρχισαν να χορηγοποιδνται στην Ελλάδα από τόν Άπρίλιο του 1880.

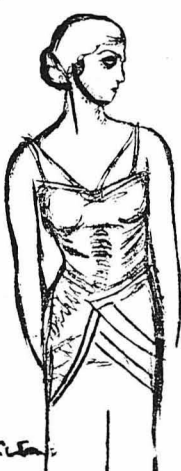
Η Θεσσαλία και ή Ήπειρος—ή εκείθεν του Άράχλου—παρχωρήθησαν στην Ελλάδα κατά τό έτος 1881.

Ο Ηολεμικός Ναυσταθής μας έγκατεστάθη στη Σαλαμινά στις 16 Ιουλίου 1881.

Ο στρατηγός Στέφ. Τούφ, ο όποιος έκανε τήν τομή του Ιουμού της Κορινθού, ήταν έπίτιμος ύπασιπτής του βασιλέως της Ιταλίας Βίκτωρος Έμμανουήλ.

Η θιαμιατουγή εικόν από τίς Παναγιάς της Τήνου άνεωρήθη στα 1823 από μια μοναχή όνόματι Πελαγία.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Η Μις Ερώφτη (Σκίτσος του κ. Φωτιάδου. Αρθρώ κατά τήν Εσπερίδα της Γαλλίδος ποηήρας κουρήρας τής Νοαύ).

(*) ΣΗΜ. «Μ Π Ο Υ Κ Ε Τ Ο» ο υ α.— Η φωτογραφία αυτή θα δημοσιευή εις προσεχές φύλον.